

Uolevi Lehtisen matkakertomus hänen ja vaimonsa Ritva Tikan joulutammikuussa toteuttamasta matkasta Etelä-Amerikkaan ja Etelämantereelle

Riosta Antarktikselle!

Syksyllä 2018 olimme vakiopaikassamme Kanarialla vain 16.9.-12.11. välisen ajan, todella mukavassa säässä. Palasimme Suomeen valmistelevaan suurta ponnistusta. Ponnistus merkitsi meille viimeisen ”valkean alueen” (Etelä-Amerikan itälaidalla) kartoitusta ja samalla maapallon viimeisen mantereen (Antarktiksens) valloitusta. Niinpä nousimme 13.12. aika hyvin valmistautuneina ja melkoisin odotuksin Helsingissä lentokoneeseen.

Melkein yllättäen nukuin varsin hyvin reitin Helsinki-Frankfurt-Rio de Janeiro. Jos olisin unohtanut matkalääkevaraston olemassaolon ja ikävuosieni lukumäärän, olisin voinut kuvitella itseni pelottavankin terveeksi ja hyväkuntoiseksi.

Aamulla 14.12. olimme Rion auringon alla 30 asteessa. Lämpötila kohosi päivällä 38 asteeseen. Pieni kaupunkikierron sujui mainiosti erilaisista televisiolähetyksistä tutuissa maisemissa. Hyvin sujui myös seuraavan päivän suuri kaupunkikierron. Kyllä Rio on upea kaupunki, mutta ei arkkitehtuurinsa vuoksi, vaan kaupunkikuvaan vahvasti tunkeutuvan maisemaluontonsa takia. Ensimmäisenä päivänä järjestimme myös hyttimme 21 hyttimatkapäivän mukaiseen kuntoon eli aika sekavaksi.

Riosta jatkoimme laivalla Buenos Airesiin ja Montevideoon, joissa kummassakin vietimme päivän lähinnä kiertoajeluilla. Siinä ajassa ehti nähdä päänähtävyydet ja ottaa matkan ensimmäisen ja melkein ainoan oluen. Tango- ja musiikki-ilta Buenos Airesissa oli todella upea.

Falklandin sotasaarilla tutustuimme hyvin pääkaunki Stanley’in ja aika tavalla myös maaseutuun. Ja sitten vain kohti varsinaisia arktisia vesiä!

Ylitimme Draken salmen, jonka keskellä vaanii niin sanottu länsituulten myrsky- tai hirmumyrskyvyöhyke. Vaan suosivatpa tuuletkin

retkuettamme. Joku suomalaisryhmästämme (kymmenen henkeä reilun 300 sakemannin joukossa) taisi pettyäkin saamaamme tuulten kilttiin kohteluun.

Kävimme itse Etelänapamantereella, mutta vierailimme Zodiac-kumiveneillä myös tunnetuimmilla antarktisisa saarilla. Ihailimme upeita maisemia ja erilaisia jäävuoria ja –lauttoja. Pingviinejä lukuun ottamatta muita eläimiä olisi saanut nähdä enemmänkin, vaikka vähän kaikkea näimmekin. Katselija ei tosin kokonaan päässyt unohtamaan eläinten kolkkoa elämäntaistelua näillä säiden ja luonnonilmiöiden koettelemilla seuduilla. Lämpötila kevätkesäisellä Antarktiksella oli meidän aikoinamme ja käyntipaikoillamme mukavasti -2 – +2.

Myös paluumatkalla säät eivät meitä juurikaan koetelleet. Draken salmi oli jälleen ongelmaton, vaikka jouduimme kilpa-ajoon etelästä lähestyvän myrskyrintaman kanssa. Voitimme kilvan ja saavuimme ns. maailman eteläisimpään kaupunkiin eli Ushuaiaan. Se on vauhdilla kasvanut 80.000 asukkaan kokoiseksi kauppapaikaksi.

Ruoka laivalla oli koko matkan ajan suuri elämys ja samalla kiusaus, mikä todellisuudessa taisi muodostua suurimmaksi ongelmaksemme. Ruokaa oli tarjolla jatkuvasti yösydäntä lukuun ottamatta. Varsinaiset pääateriat olivat hyvää gourmettasoa. Ehdotinkin puolileikkillisesti, että laivayhtiö muuttaisi markkinointiansa suuntaan ”meillä saa keskinkertaista ja laihduttavan sorttista ruokaa”. Nyt taisi keskimääräinen matkustajien painonlisäys lähennellä kolmea kiloa.

Mutta olihan meillä käytössämme myös kuntosali, jossa itse vierailin joka toinen päivä. Ei minulta kukaan viitsinyt enempää edellyttääkään, koska olin suomalaisista matkalaisista reilusti vanhin ja varmasti vanhimpia kaikista laivalla olijoista. Lisäksi kävelyä ja portaissa kompuroimista harrastin runsaasti. Taisin olla niitä harvoja, jotka olivat paremmassa kunnossa palatessaan kuin lähtiessä. Paluu Suomeen oli keskiyöllä 4.-5.1.2019. Se tapahtui noin 38 matkatunnin ja kahden niihin sisältyvän välipysähdyksen (yhteensä 11 tunnin) jälkeen.

Hyvin lyhyttä saksaa yli 60 vuotta aikaisemmin lukeneena olin pienissä vaikeuksissa sujuvimpien saksalaisesitelmien osalta. Koska esitelmätarjonta oli hyvin matkaan orientoitunutta (ja varsin runsasta), seurasin kuitenkin valtaosan esitelmistä vähintäänkin kuvia katsellen ja

kenties väärin ymmärtäen. Eli mikään ei poikennut kouluaikaisesta käytännöstä tässä suhteessa. Suomalainen matkanjohtaja oikoi pahimmat erehdykseni ja oli muutenkin hyväksi avuksi meille kaikille.

Monenlaista ohjelmatarjontaa laivalla oli kortinpeluusta ja tikanheitosta aina kuvataidekurssiin ja runsaaseen musiikkitarjontaan. Ajankohdan vuoksi vietettiin juhlallisesti niin joulua kuin uutta vuotta.

Suomalainen mutta myös saksalainen matkaseura oli varsin mukavaa, kohteliasta ja auttavaista. Matkaseuraan kuuluvilla oli luonnollisesti erilaisia kokemus-, koulutus- ja ammattitaustoja. Ainakin minulle niistä tuntui olevan enemmän hyötyä kuin haittaa. Ja hauskuuttakin riitti.

Matkan ajoitus ja jaksotus olivat mielestäni varsin sopivia ja hyvin harkittuja. Kovempaankin tahtiin olisin luultavasti mukautunut.

Matkan perushinta oli meidän kategoriassamme noin 7.000 euroa sekä valittujen maksullisten lisäretkien ja valokuvien kera noin 700 euroa lisää. Toisin sanoen Kristina Cruisesin kautta tilattu matka oli selvästi vastaavia matkoja koskevia arvioita halvempi. Siis ei kovin kallis oman elämämme vaikuttavimmaksi ja maailmamme viimeisten valkoisten alueiden kartoittamiseksi tehty matka.

Toivon edellisten arviointieni kannustavan maailmankuvansa laventamiseen pyrkiviä senioreita ja kaikkia muitakin vireitä kanssakulkijoita. Siispä mielikuvitusta ja rohkeutta matkavalintoihinne!

Uolevi Maracana-stadionin edustalla

Ritva "tangon pyörteissä" Montevideossa. Väittävät tangon olevan peräisin heiltä.

Kristuksen kädet ja Uolevin käsi

Uolevi ylväänä Montevideon aukiolla.

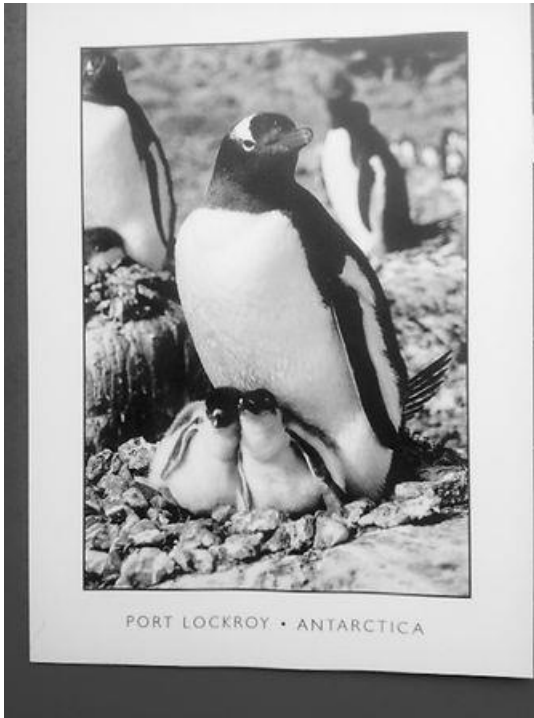
Port Stanleyyn "muistomerkkejä".

Antarktiksella.

Antarktikselta Ushuaiaan.

Näkemiin pingviinit ja Etelä-Amerikka.
Uolevi Lehtinen 13.1.2019